

blive afhjulpne, Kunstnerne ville være tjente dermed, og derfor bør man blive staaende derved.

Brock: Det er vistnok en Misforstaaelse af mine Ord, naar den ærede Taler, der nu satte sig, troede, at jeg havde motiveret mit Endringsforslag, som det nu foreligger, som en Smøbekommen imod det andet Thing og dets Behandling af Lovforslaget i nærværende Samling. Sa avel da Lovforslaget her var til første Behandling som idag, troer jeg tilstrækkelig tydeligt at have udtalt, at Lovforslagets § 1, saaledes som den blev forelagt fra Regeringens Side, var optagen efter, hvad der blev vedtaget af Landstinget ved Sagens sidste Behandling i forrige Samling, og det høie Thing vil erindre, at vi da af Smøbekommen mod det andet Thing ad Overenskomstens Veie sloge af paa, hvad vi meente, der var Kunstnerens fulde Ret; thi dengang udtalte Landstinget, og det med stor Enstemmighed, at Kunstneren burde være berettiget til Beslyttelse, ikke blot imod Gjengivelse af hans Arbejder i samme Kunstart, hvad Lovforslaget nu indskrænker sig til, men ogsaa imod Gjengivelse i en forskjellig Kunstart. Landstinget vedtog ved Sagens sidste Behandling i forrige Samling Lovforslaget, saaledes som det nu er blevet forelagt fra Regeringens Side. Jeg har efter den Behandling, som Lovforslaget har faaet i det andet Thing, ikke den allerringeste Anledning til at antage, at Lovudkastet den gang skulde enten vanke længe om imellem Thingene eller udsættes for slet ikke at udfomme. Den eneste virkelig begrundede Erindring, som er bleven gjort imod § 1, er den, at man mulig ved af optage samme vilde affære unge Kunstnere Afgangen til Uddannelse og Fortjeneste. Denne Erindring er imødgaaet ved mit tredje Endringsforslag, og jeg troer derfor ikke, at man nu i det andet Thing vil have Noget at erindre imod, at Landstinget holder paa det Minimum af Ret, som det mener bør tillægges den danske Kunstner. Særligt tager det ærede Medlem meget feil, naar han mener, at Landstinget forrige Gang skulde have vedtaget en Bestemmelse af reent ideelle Hensyn. Var der iøvrigt en Gjenstand, hvorved et saadant Hensyn kunde fremfor i andre

Forhold gjøre sig gjældende, var det dog vel i Kunstneressæren, naar der første Gang i den danske Stat skulde vedtages et Lovforslag, som skulde hjemle den danske Kunstner hans Ret. Vi havde da ikke nogen praktisk Forudsætning at gaae efter, og det var derfor ganske naturligt, at man saae hen til, hvorledes en Sag af den Beskaffenhed ordnedes efter det, det ærede Medlem kaldte ideelle Hensyn, men som jeg vil kalde, efter det, man i andre civiliserede Lande for længe siden har gjort for at give Kunstneren, hvad han havde Krav paa. Men langt fra. Jeg for mit Vedkommende kender idetmindste mere end et Tilfælde, hvor vore fortrinligste Kunstnere have seet deres Arbejde gjengivet i Justerform af Folk, som kalde sig Kunstnere, og som have gjort det for at tjene nogle Skillingger. Dette er et stort Misbrug, som ikke bør kunne finde Sted, og i det Dieblik, den lovgivende Magt tager Sagens Ordning i sin Haand, bør vi give Kunstneren, hvad vi ansee for at være det Mindste af den Ret, han har Krav paa at faae.

Borgen: Der som den ærede Taler havde sagt, at disse Gjengivelser vare flete i en god og fuldkommen Form, vilde jeg have tillagt det nogen Vægt, men naar en Gjengivelse stæer i Justerform, troer jeg ikke, at den oprindelige Kunstner kan have nogen Skade deraf.

Madvig: Jeg vil blot bemærke, at mellem en fuldent Form og en Justerform ligger det Middelmaadige, og det Middelmaadige finder meget ofte en meget stor Afsetning.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, efterat Formanden forinden Forhandlingernes Afslutning havde bemærket, at han kun vilde lade de Paragrafer afstemme, hvortil der var stillet Endringsforslag, medmindre Afstemning over nogen af de andre Paragrafer forlangtes.

1) Endringsforslag af Brock:

Som § 1 optages:

Ingen maa til Salg estergjøre en Kunst-